

Mænd, som i en saa sildig Alder komme ind i Landet, at der slet ikke bliver Spørgsmaal om deres Børnepligt. Det kan i Tidens Løb faae en større og mere omfattende Anvendelse, det veed jeg meget godt, men som Forholdene ere for Tiden, f. Ex. med Hensyn til en reformeert Præst eller den katholske Menigheds Præster, ligger det overmaade nær, at de Mænd, hvorom der kan blive Spørgsmaal, indkaldes fra fremmede Lande i en saadan Alder, at hele Børnepligts-spørgsmaalet med Hensyn til dem enten er aldeles intetsigende eller saagodt som ikke faaer Betydning. Der fremkommer her aldeles forskjellige Forhold, og det er dem, jeg anfaae — og jeg antog, at det Samme var Tilfældet med flere af Udvalgets Medlemmer — for at være af den Betydning, at der maatte tages Hensyn til dem. Naar der staaer: de af Staten anerkjendte Religionsfamunds Geistlige kunne af Regjeringen fritages for den Børnepligt, der maatte paahvile dem, saa sigter dette ikke til, at de allerede kunne have aftjent deres Børnepligt her i Landet, men til, at de ere komne saa seent herind i Landet, at Spørgsmaalet ikke mere faaer Betydning. Videre skal jeg ikke forfølge denne Side af Sagen. — Jeg skal dernæst tillade mig overfor den ærede Justitsminister at sige, at det er mig hjært, at jeg har været rigtigt underrettet om hans Udtalelser i det andet Thing. Der er kun en enkelt lille Nuance, med Hensyn til hvilken Ministeren tog et lille Forbehold, idet han henstillede til os Andre, om det var væsentligt eller uvæsentligt. For mig, vil jeg sige, var det uvæsentligt. Naar en Minister i en Sag som denne udtaler sin Anskuelse, saa udtaler han Regjeringens Anskuelse. Man kan ikke gjøre Forskjel mellem de enkelte Medlemmer af Regjeringen i saa Henseende. Den Forskjel mellem den enkelte Minister og Regjeringen, som Nogle maastee før tænkte paa, fremkommer under andre Omstændigheder, f. Ex. naar der er Tale om Cabinets-spørgsmaal; men naar man i en Sag som denne om et vigtigt Lovgivnings-spørgsmaal høre en Udtalelse gennem den competente Minister, saa hører man efter mit Begreb Regjeringens Udtalelse derom. Men det er imidlertid Noget, jeg atter skal henstille til de ærede Medlemmer; jeg seer ikke

deri nogen Nuance. I Overeensstemmelse med, hvad Ministeren udtalte, troer jeg altsaa paa de Medlemmers Begne, der have stillet Forslagene, at maatte henstille, om det ikke maatte være det Rigtigste, selv for dem, der ellers maatte have villet følge Mindretallet, at stemme imod baade det principale og det subsidiaire Forslag, for at Sagen kan staae reen. (M a d v i g: Allermest imod Fleertallets Forslag!) Ja, det tilkommer ikke mig at sige, det maade de ærede Medlemmer gjøre efter deres Overbeviisning. At Mindretallet tilraader at stemme imod Fleertallets Forslag, er klart, da der ellers ikke var et Mindretal og et Fleertal i Udvalget. At der er en bestemt Forskjel imellem Fleertallets og Mindretallets Forslag, det seer sandelig ogsaa meget godt den ærede 1ste Lands-thingsmænd for 9de Kreds (M. Masmussen). Der hører ikke nogen sær Skarpsindighed til at see det. Forresten skulde jeg troe, at det ærede Medlem ikke savner den fornødne Skarpsindighed, men selv uden at anvende denne Skarpsindighed er det overmaade let at see, at der er en Forskjel, og Forskjellen er den, at efter Fleertallets Forslag bliver det principielt muligt, at en ordineret Præst tvinges til at gjøre den sædvanlige Krigstjeneste, men efter Mindretallets Forslag bliver det umuligt. Hvad der faktisk kunde skee, dersom Fleertallets Forslag vedtoges, dersom Landstinget sluttede sig til Folkethinget og Loven gennem en anden Minister blev stadfæstet, det veed Ingen. Vel vide vi, at den nuværende Kirkeminister ikke vil række Haand til, at en Præst saaledes blev tvungen til at gjøre egentlig Krigstjeneste; men man har sagt mig, at der er dem, der virkelig i god Tro udtale den Mening, at en saadan Tvang, anvendt i rette Dieblid mod en eller anden Præst, vilde atter stille Danmark i forreste Række, som om vi paany havde gjort et Fremstribt, der kunde sammenlignes med Slavehandelens Affjæffelse i forrige Aarhundrede. Man har fortalt mig, at der virkelig gives hæderlige Mænd, som vedkjende sig denne Anskuelse. Hvad kan saa ikke hændes? Kunde ikke en eller anden Kirkeminister muligviis faae et lignende Syn paa Sagen, og kunde han da ikke komme i den Fristelse at troe, at han ved en saadan Foranstaltning erhvervede sig et Navn